

SZOKÓKÚT A MÚZEUM ELŐTT

KONCZ ISTVÁN

Karcsún és ártatlanul tetszeti
magát, —
lejárt jelvény a hold, itt járt a sors
is egyszer, álcázott sötét lovag
s a világ,
(a törpe huszadik század közhelye),
felismerhette magát benne.

Pompás zuhatag! A jázminok s a szív
nyílnak, —
nem elég szomorú egy sem ahhoz,
hogy meghaljon, — puha éj takargat
s a vérpad,
dús álmot mulattat benn a vászon,
sikoltana a kép, s a hideg márvány.

Kísérlet és eszme ez a rendszer, —
bíbor
alkonyat, mint nehéz palást hullik
s a személytelen barokk áttetszik
a komor
hagyomány dermedt hangulatán is, —
halál a stílus s utána, ami marad.

Új ihletre még várhat az ember, —
körül
az éj észrevétlen már itt matat

csapzott galambhad s lángoló alkony
mögül, —
csobban a víz s nyugszik a kép is
itt mintha még sosem járt volna ember.

Csobog a víz, felszökik a sugár,
szellem
árnyéka játszik a papíroson,
való a látszat, s kívül az ember
idegen,
a senkit és semmit nem vállaló
dicsőség alkalma ez az utolsó pompa.